

II.

ŽENA, ILI ODSJAJ PJESNIKOVE
UOBRAZILJE?

Još jedan orfej u snatrenju, jedan izopćenik iz privilegirana i zaštićena čopora, ne nahoće poput strpljiva i krotka *Cardarellija*. Drugi patnik, nepoželjan jer nezvan, nesvrstan, neuk. Nikome nalik, dostatan svome letu, slobodoljubiv do poraza: neponovljivi *Campana*. Fiksira u viđenju Giocondu svoga sna, pupoljak, i opet nedostižni, svojih zvjezdanih noći: »Kraljicu melodije«. Ali ne. Javom ošinuti andeo otvorio je svoje lucifersko oko pred bičem s velegradskog okna, pred drskom bezobzirnosti ženke u samo jednoj od ubilježenih tirenskih noći beskućnika, da bi se nakon okrepe u Ďenovežanki, »utvari, sjeni nužde koja luta« i munjevita, u prolazu, faunskoga sudara očiju s različkom biserne Olimpije, u tuzi i očajanju »svetogrđna plavog andela«, sručio na zdepasto i tupo tijelo sfinge bestijalnih očiju, s grivom tragične lavice, u praiskonskome snu.

Načet na odstojanju, s istovrsnom боли samotnika u izgaranju, trne, zadržan u nostalgičkome zaletu, aristokrat *Ungaretti*, biljka poljskog korijena presadena u metropolu, suzdržan i otmjen, koji će provaliti u jednoj drugoj, neodoljivo evokativnoj, kakva pravilom u mladosti biva vrela ljetna noć da istoči svoju pečal ratnika u rovu, kroz filtrirano biserje slika metalna odsjaja, projekcijom na budućnost. Zvonak otkoračaj toskanske istančanosti i takta, u brižljivu odabiranju stiha — riječi što blista skladana u grozdove duga đerdanskoga niza, krunice u razabiranju.

Ali i tu, još uvijek, zamišljaj uobrazilje, slika u lebdenju, prividjenje.

Druge emotivne i filozofske podloge, izdašniji u izričaju svoje poetske avanture, *Montale* spušta ženu u okvir fiksirana krajolika, štoviše u kadar imenovana gradskog isječka, više u priči nego u metaforičkome kriku, usporena bila, s pogledom uvijek na dovršenost za ledima. Pristup anglosaksonske rigidnosti usmjeren k predmetima amblemske funkcionalnosti i dekornog odražaja psihičke pustoši protagonista. Samoću i muk nadrealističkih podneblja gradi ovdje kamera reportera s objektivom uperenim na pojedinosti u protjecanju. *Panta-rhei* u blagom, malne funebralnu ispraćaju, suprotstavljen statici muzealne i litične prirode, stalan je privid života u prelijevanju, gdje se stanje suzdržana pjesnikova fundusa, gotovo zakočenost (od straha, od stida?), u sjetnoj intonaciji zakašnjela ali prepoznatljiva sutonjaka, prenosi uvijek na drugoga, s tragičkim odbljeskom poraženog u zajednički izgubljenoj igri ili usudu. Ljubav? Ne, rekao bih: njezin pepeo u urni pohranjena čuvstva. Pjesmotvor legende baladna rodoslovlja, ispijen u sokovima, odbačen poput krinke iza pokladnoga čina, ozljediv i bolan, alibi do vriska (hinjene?) ravnodušnosti i odsustva.

KIMERA

Ne znam da li mi se među hridinama tvoje blijedo
Lice ukazalo, ili si osmijeh
Daljina neznanih
Bila, drvo bjelokosno
Blistavo čelo o mlada
Sestro Gioconde:
O proljećâ
Ugašenih tvojim mitskim bljedilom
Kraljice Kraljice maloljetna:
Ali zbog tvoje nepoznate pjesme
Pohote i bola
Glazbo djevojčice beskrvna,
Crtom krvi obilježena
U krugu usana vijugavih,
Kraljice melodije:
Ali zbog djevičanske glave
Spuštene, ja Orfej noći
Probdjeh žive zvijezde pučinama neba,
Ja zbog tvoje ljupke tajne
Ja zbog tvoga šutljiva nastajanja.
Ne znam da li to blijedi plamen
Kose bje znamen
Živi njena bljedila,
Ne znam bje li to blagi dah
Blag na mojoj boli,
Osmijeh lica u noći:
Motrim bijele hridi nijeme izvore vjetrova
I nepomičnost zvjezdanoga svoda

I nabrekle potoke što hitaju u plaču
I sjene ljudskog rada iskrivljene tamo na mrzlim uzvisinama
I još uvijek nježnim nebesima daleke svjetle sjene u trku
I još te uvijek zovem zovem te Kimera.

Dino Campana

Umberto Boccioni: *Moderno idolo* (1911)

DVA PUTA

I.

Među zelenožutim stranama nebrojenih brnistara
lijepi alpski put spuštao se u dolinu.

Evo, u sporu zaboravu, brzo na vidiku,
promoli se ciklistica na vrhu padine.

Dode nam u susret: siđe. »Gospodo: ja sam Grazia!«
Nasmiješi se u ljupkosti škotske odjeće.

»Ti? Grazia? djevojčica?« — »Prepoznajete me još?«
»Naravno!« I Gospođa poljubi Gospodjicu.

»Curica Graziella! Osamnaest godina? Već?
Kako mama? Izrasla si lijepa!

Curica Graziella: onako zločesta i lakoma!...«
»Gospodo, sjećate se onih godina?« — »I tako lijepa

ideš bez kavalira na dvokolici?...« — »Znate...«
»Otpratit ćeš nas dionicu pješke?« — »Gospodo, vrlo rado...«

»Ah! Da ti predstavim, čekaj, odvjetnika: drag
prijatelj moga muža. Daj mu dvokolicu...«

Nasmiješi se i ne odgovori. Povedoh uzbrdicom
dvokolicu usplamtjelu golemim buketom ružâ.

A prepredena Gospođa i smiona djevojčica
uputiše se: život jedna priveza o drugi.

II.

Pupoljak jedna u kratkoj sukњići,
ipak već žena: krepka lijepa živahna garava
i odvažna u uspravnom ovratniku, u kravati,
bujne kose raščešljane u kapi poput džokeja.

A ja sam uživao, da i ne govorim, s aromom
jelâ aromu one mladosti.

— O puteljče zdravlja, o djevice ukazana,
stazo sva procvala nepožnjetim radostima,
možda bi dobar bila pût mome prolazu,
sladak napoj melanholiji!

O curičku u palmama zatvaraš moj usud;
spuštati se k Smrti kao tihim žalima,
spuštati se k Ništavilu svojom ljudskom stazom,
ali s tobom za ruku, o slatkonomasmiješena!

Tako govorah bez riječi. A drugu video sam
u međuvremenu: tužnu uz onu mladost!

Odviše dugo lijepa, ne više lijepa uskoro
ona što vidje u igri curicu Graziellu.

Lijepe su lijepe čudne oči ljepotice još uvijek
cvijeta što ocviće, i neće imat sutra.

Pod otvorenim nebom, blizu do pupoljka
kako mi se užasnim ukazao rasap!

Ništa pogubnije ne bî no usta odviše
rumena, obojene vjeđe i djelo krejona

oko umornoga oka, borâ onih usana,
obmana cinobera na odveć bijelom licu,

užgane od otrova presvijetle vlasí:
u drugo doba lijepa od lijepa vedre plaveti.

Odviše dugo lijepa, ne više lijepa uskoro,
ona što vidje u igri curicu Graziellu!

O srce moje što vrijedje svjetlost jutarnja
što zračila je padinom puteve sve lažne?

Srce što ne procva, uzalud se žuriš
k prostodušnim varkama u vrtovima manje tužnim;

ti čutiš da čovjeku ne pomaže stati,
baciti snove razasute za jedan novi život.

Sići ćeš k Ništavilu po tvojoj ljudskoj stazi
i ne ćeš vodit za ruku slatkonsmiješenu,

nego ćeš drugi napoj imati sve do smrti:
vrijeme je već jače od svekolike tvoje hrabrosti.

Tê sam mislio stvari, gurajući uzbrdicom
dvokolicu usplamtjelu golemim buketom ružâ.

IV.

Zastasmo uz jednu livadu i Gospođa, pogнута, полјуби Господику, смјући се на растанку.

»Znaj da ѕu чekati, da ѕemo чekati tebe; popit ѕemo чaj, malko pročavrljati...«

»Doći će, Gospodo, hvala!« Iz mojih ruku, u žurbi, uze bicikl. I ne reče hvala.

Ne progovori mi. U odskoku se pope, uputi; stroj poprimi šuštaj bose noge,

kl epeta nepoznatih krila, kako to biva postrance ne znam čega to krilatog što se okreće s kotačima.

Ostasmo joj za leđima. Pût se, poput tanke vrpce od alabastra, spuštao u dolinu.

»Gospodo!... Doviđenja!« viknu, izdaleka, vjetrovima.
Izdaleka zubi dobiše odsjev bisera.

Grazia je iščezla. Leti — kamo? — dvokolica...
»Prijateljica, a ne reče mi jednu jedinu riječ!«

»Boli te od toga?« — »Tko zna!« — »Bî šutljiva, ljubavi, za tebe, kao Bol...« — »Ili kao Sreća...«

Guido Gozzano

ĐENOVEŽANKA

Ti si mi donijela malo morskih algi
U svojoj kosi, i miris vjetra,
Što je hrlio izdaleka i stiže težak
Od žara, bio je u tvom brončanome tijelu:
— Oh božanska
Jednostavnost tvojih vitkih oblika —
Ni ljubav ni čežnja, utvara,
Sjena nužde koja luta
Vedra i neizbjježna za dušu
I oslobađa je u radosti, u čuđenju vedra
Da beskrajem je jugo
Može ponijet dalje.
Kako je malen svijet i lagan u tvojim rukama!

Dino Campana

ARABESKA — OLIMPIJA

Giovanniju Boine

Zlato, pozlaćeni prašni leptiru, zašto su izbili cvjetovi ovi strička? U jedan zalaz rumenih tornjića zašto sam mislio na Olimpiju koja je imala zube od bisera prvi put kad je ugle dah u ranoj mladosti? Bijelo i rumeno cvijeće procvalo je na zidu. Jer se ukazuje ono lice, kao da je neki nepoznati teret na vodi koja teče cvrčak koji pjeva.

Postoji li Césanneova koliba pomislih kada me sred zelenih livada među deblima stabala crvena bakantica zamoli za cvijet kad se u ratničkome Bernu opskrbljenom drvenim statuama na mostu preko Aara gospođa neka zagleda u moje faunove oči a u Bernu dok je milila voda, blistava kao kakav drugi leš, lijepi stranac nije mogao duže da se zadrži? Položena truba, arabeska na prostoru livadâ, Bern.

Kao što hrast u hladovini svoje čuperke zelenim kotlinama voda dok je mîlila bijelo i crveno cvijeće izniklo je na zidu kao među cvjetovima strička vaše modre oči različak u jednom zalazu rumenih tornjića zašto sam mislio na Olimpiju koja je imala zube od bisera prvi put kad je ugle dah u ranoj mladosti.

Dino Campana

RAZMOTRENA SMRT

Peto pjevanje

Sklopila si oči

Rađa se noć
Puna prividnih duplji,
Zvukova mrtvih
Kao od pluta
Mrežâ sruštenih u vodu.

Twoje su ruke kao lahor
Neokaljanih daljina,
Nedohvatne poput mislî,

A avet lune
I slatka uljuljkivanja
Spustiš li mi na oči,
Dirnut će me u dušu.

Žena si koja prolazi
Kao list

I ostavljaš stablima oganj jeseni.

(1932)

Giuseppe Ungaretti

DORA MARKUS

I.

Bî gdje drveni most
izlazi iz Porto Corsinija na pučinu
a rijetki ljudi, gotovo nepomični, spuštaju
ili izvlače mreže. Znakom
ruke pokazivala si na drugu obalu
nevidljivu, tvoju pravu domovinu.
Zatim slijedismo kanal do gradskoga
doka, blještava od čađe
u nizini gdje se tonulo
jednog tromog proljeća, bez svijesti.

I tu gdje se drevni život
šara u ljupkoj
čežnji za Istokom,
tvoje se riječi prelijevahu kao ljske
trlje na umoru.

Tvoja uznemirenost podsjeća me
na ptice selice što udaraju u svjetionike
za olujnih večeri:
oluja je i tvoja nježnost,
vitla i ne vidiš je,
a njeni predasi su i rjedi.

Ne znam kako iscrpljena ti odolijevaš
u ovom jezeru

ravnodušnosti što je tvoje srce: možda
te spašava amulet koji ti držiš
kraj crvenila za usne,
kraj jastuka, kraj maramice; jedan miš
od bjelokosti; i tako postojiš!

II.

Sad već u tvojoj Koruškoj
rascvale mirte i baruštinâ,
sagnuta na brodu motriš
šarana što uplašen uranja
ili slijediš po lipama paljenje
večeri a u vodi plamsaj
lučkih šatora i mir.

Večer što se rastire
iznad vlažne školjke ne nosi
s lupom strojeva
doli jecaj gusaka a interijer
snježnih majolika kazuje
na pocrnjelome staklu, koje te vidje
drugačiju, priču o nepomućenim
zabludema i urezuje ju
kamo spužva ne seže.

Tvoja legenda, Doro!
Ali napisana je već u onim pogledima
muškaraca što imaju zaliske
gizdave a rijetke na velikim
zlatnim portretima i vraća se
na svaki akord koji izražava

istrošena harmonika u uru
što se smrkava, uvijek sve kasnije.

Tamo je napisana. Zimzeleni
lovor po kuhinji
odolijeva, glas se ne mijenja,
Ravenna je daleko, cijedi
otrov jedna krvoločna vjera.
Što hoće od tebe? Ne ispušta se
glas, legenda ili usud...
Ali kasno je, uvijek sve kasnije.

Eugenio Montale

DVOJE U SUTONU

Struji između tebe i mene na uzvisini
podvodno svjetlo koje izobličuje
s profilom klisurâ i tvoje lice.
Na prolaznu dnu stoji, odrezana
od tebe, svaka tvoja kretnja; ulazi bez stope
i nestaje u času kad ispuni
svaki trag i zatvara se pri tvome koraku:
sa mnom si ovdje ti, u ovom zraku koji se spustio
da zapečati
ukočenost stijenâ.

A ja okrivljujem
mòru, što pritište uokolo, dopuštam
vračaru da ne prizna više
od mene bilo što izvan mene: dignem li
tek ruku, mijenja mi se
čin, razbiju se o kristal sjećanja
neznana i blijeda, a kretnja
više mi već i ne pripada;
govorim li, slušam zblenut onaj glas
kako silazi k svojoj ljestvici najudaljenijoj
ili možda već ugašenoj na zraku koji je ne podnosi.

Takva u času kada se opire posljednjem
raspadanju dana
traje obmana; zatim pijavica
zaplete doline u bjesomučno

gibanje a s grančicâ dopre zvonki
glas koji se izgubi
u munjevitome dimu dok
prva svjetla rišu pristaniše.

...riječi

među nas padaju već svele. Gledam te
u meku zrcalu. Ne znam
da l' te poznajem; znam da nikad ne bjeħ
odijeljen od tebe kako to biva u ovaj kasni
povratak. Par trenutaka sažgalo je
od nas sve: osim dva lica, dvije
obrazine što se nadimlju u silom izazvani
smiješak.

Eugenio Montale

* * *

Nada da će te ipak nanovo ugledati
napuštala me;

i upitah se da li ovaj što mi zaklanja
svaki smjer prema tebi, ekran slikâ,
ima znakove smrti ili je iz prošlosti
u njemu, ali iskrivljen i nepostojan,
neki odsjaj *Tebe*:

(u Modeni, duž arkadâ,
sluga opšiven gajtanom vukao je
dva šakala na uzici).

Eugenio Montale

ŽENA ŠTO OTVARA RIVIJERE

Žena si obalâ,
žena što otvara rivijere.
Zrak bijelih
jutara, tvoj zrak je
soli — i jedra su
u vjetru, zastave
razvijene nad palubom široke
haljine tvoje tako svijetle.

Giorgio Caproni

U MENI USPOMENA NA TE

U meni uspomena na te šum je
tek dvokolica što idu
tihom tamo gdje visina
podneva silazi
k najrasplamsalijoj večeri
između ograda i kuća
i uzdisajnih strmina
prozora nanovo otvorenih u ljeto.
Samo, od mene, dalekog
traje tužaljka vlakova,
duša koje odlaze.

Vittorio Sereni

BIJELA RUŽA

Ubrat ču za tebe
Posljednju ružu iz vrta,
Bijelu ružu što cvjeta
U prvim maglama.
Lakome pčele posjećivale ju
Sve do juče,
Ali još je tako slatka
Da pred njom zadrhtiš.
To je portret tebe negdje u tridesetoj,
Pomalo zaboravne, kakva ćeš ti tada biti.

Attilio Bertolucci

* * *

Nanovo zvijezde ljubavi prolaze
svijetle nad našim tamnim glavama
tamo gdje mi sjedimo, a da tog nismo svjesni,
na suprotnim obalama. I čini se prirodnim
što te nikad nisam video ni čuo
i što te smještam u neko drevno svjetlo.

Želja ili žaljenje? Želja
i žaljenje, jedina gorka ognjica.
Zračilo je u kristalu zvjezdano neko vino,
neko otopljeno sunce koje si srkala gutljajima
i zurila u okrutno sljepilo krajolika.

Mario Luzi

NA VRŠKU PRSTIJU

Na vršku prstiju izići ćeu iz tvoga mučnog sna.
Zora će upirati jalovo svoje svjetlo u prozore
a mûk mora ispunit će sobu.
Tek lahor jedan dirnut će ti čelo —
ne ćeš ni znati da si me izgubila zauvijek.

Lucifero Martini

* * *

zagasito pepeljasta zemlja
i tvoje sićušne noge koje su od soli.
Ali sad ideš uokolo vidiš taj dremljiv krajolik
u dvoje gdje se penje — Sad ču bit strm na obali
ili u ljupkosti tvojih očiju
zelen potok mahovine krik u tvome imenu,
u imenu stvari koje više ne mogu da dirnem.

Tajna praskozorja,
tvoje stakleno oko što ga diram na uzorku
ili tvoje tijelo koje volim
penje se u prapočetak.

Lorenzo Calogero

* * *

...kako li je bilo razbuđeno jutro i u cvatu
na tvojim usnama...

Lorenzo Calogero

* * *

Tihi vjetrovi, mjesecima, s vulkana
tako spokojnih zaustavljenih na litici.
Ti si imala svijetlosmeđu kosu
poput vjetra bila je spokojna želja koju voliš
i tako žuta ili poput leta lastavice
a tajna ponije tvoje probodeno srce
lastavičji let s porukâ
iz sjećanja;

(sada se vraća tvoja mati)
ili u šûmu krošanja
koje okružuju varoš
to je srce tvojih zvukova,
grad rijekom podijeljen na dvoje.

Lorenzo Calogero

* * *

Kad ševa slobodno prhne
u drevno slavlje neba,
sjećanje otkida zaboravu
bistre trenutke i mnogi vreo dan.

Kao ni vodu, zrak i oganj
ne mogu da te zbrisem,

ti što se svakog ljeta uspinješ
svilenim morskim stubama
Venero iz pjene.

Mario Gorini

* * *

Premećem te u krhkim mislima;
ti si ljubav vjetar
što hita tajnim kovčezima;

ti si kratka priča,
za čitanje u dahu
u nekoj maloj sobici
sous les toits
staroga Pariza.

Mario Gorini

PORTRET S PUTA NA POVRATKU

Odjednom, probuši zrak sirena
u vertikali
a ponad nestalnih mostova od vode izviri
gotička katedrala.
Potom, iznenada, ukaza se Ona, sjajna
Sarah Margaret Kenny, u kabanici bluette
ko boja njenih očiju, *dernier cri*.

Grom zblenuća proloži se u zakunjala
čula mučaljivih putnika,
na zlatnu pojavu Sarah Margaret Kenny,
(iz Birmingama? iz Liverpoola?) koja je ostavljala
zelene, baršunaste engleske travnjake, da bi studirala
— kako reče — Les Belles Lettres u Parizu.

Stajala je na pramcu, uspravna, puna neba,
s kosom u vjetru i pogledom pozornim
na kruženje galebova;
kradljiva njena usta ljubavi zadirahu
u procjep hladovine broda
što je pjeneći šibao iz Folkstona u Calais.

Mario Gorini

PJESME ZA TERESITU

zapletaj si nîti šikarjâ kupine
ptica što se okrutno batrga
u zamci lijepku stupici.

dižeš glavu zaintačena kozo
jasno odlučna
papke u kamenju.

zaustavljen ti je plač čista okomica
nedovršen pût
ovapnenjene боли.

»a da svijet zna za srce što u v a s bî«
nježno si janje
grmuša crnoglava
cvijet.

.....

ostao je hladan mûk
napučen likovima
tvoje sigurne ruke
podržavaju svôd.

bubnjar viče
s kule Mariscotti,
kako će moći ove noći
ubiti onaj živi glas?

na vratima odjednom
bljesne tvoj profil ptice.
koliko različitih osmijeha
da oblikuju jedino ti lice.

Milano, travanj–svibanj 1979.

Toni Comello

TVOJ MÂK

Osluškujem glazbu
tvoga mûka:
to je kao da
iz perivojâ svijeta
izvija se noćni pjev
vodoskokâ.

Enrico Bonino

SUSRET

Ne ženi se
na radost
što me vidiš pokraj
Kušaj
lîk u bijegu
ludovanje masline na nebu
Trči za mojom
težačkom dušom
slušaj ševu
cvrčanje ljeta
ne reci o nama
lahoru
proljeća
Zatvoren u jadovanku
drugog nekog doba
i ure tê u pristizanju
od mene nadu imat ćeš
i moje neoprezno sjeme

Loredana Bogliun

PŪTI PROZIRNE

I.

Ali vi je ne budite, molim vas;
prijete već mrzle struje,
penju njen skelet
a i s boka, u gluhoj liniji,
zavija vuk i zmija:
zato drhti neokaljani mjesec.

Ponovo vas molim, nemojte je buditi.
Njoj su ruke nebeske,
prozirna pūt: ona je u zráku
i lahor jedan vodi je za ruku,

njiše je i polaže
na moje besanice.

VII.

Njen dah, ona-dah
tek što se rasani, prodrma me
sve novijim čuđenjima,
očara me
micanjima neizrecivim
i ja, očaran, očaravatelj više
nisam i dvostrukim postane
moje čuđenje.

XII.

Prigni se. Koji si to gipsani skelet
navukla, da stigneš do ove nepomične
putanje? Niti mrazem, dà, niti
mrazem ne bi ti bila uspjela
tako savršena geometrija.

Stani tu. Nek spavam.
Dopusti mi barem to:
da te dišem sanjajući, tebe
što si zrak,

ti što si sjena i njeno naličje.

XXIII.

Onda ne znam ni to ima li kakva sjena
— njezina sjena, ona-sjena,
ona-sjena-zrak, ona-modra, ona-bijela,
plavetna ponekad u rukama,
prozirna u püti — često gola
grudiju oštrih poput sjećiva
— ne znam, ponavljam, jer
nedirnut sam, niti ranjavaju, jaoh,
blistava njena sjećiva.

Samo prostori što na zapadu
teturaju — čini mi se — i ruše se
osamljeni, vraćaju mi zôv.

XXX.

Skoro te pogazih,
bez zlopamćenja,
sjenice, a da te i ne gonim

a da se i ne okrznem o tebe,
štaviše
a da te i ne zamijetim.

Dubravko Pušek

KAMPASNIJEG

III.

Faùla mea, nòvula na kampasnijegu
od snijega, nedostižno lice
ružičastih vlažnih amàntula.

Amantùla, mea, fàula mea...

Dubravko Pušek